

Cu i đ i Đông Hán bên Tàu, t i qu n C L c có nhà c phú h Tr ng sinh đ c ba anh em là Tr ng Gi c, Tr ng B o, Tr ng L ng.

Khi ông bà Tr ng m t thì B o và L ng h y còn nh , Tr ng Gi c thay quy n cha m nuôi d y hai em. Gi c b n ch t thông tu , h c đầu nh đó, tu i ch a ngoài hai m i đã lâu thông kinh s , toán s ... không m y ai theo k p. Dù v y, Tr ng Gi c i không ch u đi thi. V i tính khí hào s ng, t tâm qu ng đ i, càng tr ng thành Tr ng Gi c càng a làm vi c nghĩa, giúp đ nh ng k g p c nh ho n n , kh n cùng, hao t n c a nhà bao nhiêu cũng không ti c.

Hai ng i em B o và L ng ngày càng l n khôn, th y anh mình không màng công danh i chuyên làm chuy n nghĩa hi p nh v y, tuy n ph c nh ng l i đâm ra lo l ng. M t hôm hai ng i th a v i Tr ng Gi c:

- Th a anh c , cha m mình m t s m, chúng em nh anh c nuôi d y bao lâu nay m i đ c nên ng i, chúng em không th nào quên n anh c đ c! Tuy th , có m t đ i u chúng em không th hi u là t i sao anh c h c hành thông kim bác c nh v y l i ch ng ch u đi thi đ l p công danh v i đ i, mua ti ng th m cho cha m ? T i sao anh c i không ti c c a, c b ra c u t ng i đ i tr ng k nh v y kho đ n nào mà ch u n i? Chúng em lo ng i n u tình tr ng này c kéo dài, có ngày chúng ta l i ph i đi ăn xin m t!

Tr ng Gi c c i hi n:

- M i ng i sinh ra đ u nuôi s n m t tâm chí riêng. S dĩ lâu nay anh ch a gi i thích v i hai em đ i u đó vì anh nghĩ hai em còn nh đ i, nói ra có th hai em ch a hi u đ c! Gi đây hai em đã đ tâm h i đ n chuy n đó t c là hai em đã hi u bi t, ti n th anh cũng xin nói cho hai em nghe luôn. đ i, m i khi nghĩ đ n chuy n thi c t c là trong đ u óc ng i ta đã m màng đ n chuy n vãng l ng xên xang, ki m chác m t đ a v trong xã h i, h ng c nh khoái l c, sang giàu. Nh ng đã ra làm quan t t nhiên ng i ta s b cu n hút theo dòng đ i, ph i tranh giành k ch li t. Làm m t ông quan mu n s ng thanh b ch đ lo vi c cho dân th t khó l m! Đã thanh b ch thì l y gì đ cung ph ng c p trên? K d i b k m ch không ki m đ c l i l c cũng s nuôi lòng oán h n, ph n b i, d gì sai khi n h làm tròn trách nhi m? Làm quan mà l ng thi n quá, hi m hoi l m m i có ng i đ c l u đ c chút danh, nh ng ch c ch n không s m thì mu n cũng b t ng c v v n. Nghĩ nh v y nên anh đã đ t khoát không ch n con đ ng làm quan. Anh không màng đ n vi c thi c là vì v y. Lâu nay anh ch hay rong ch i đ tìm hi u c nh s ng c a đám dân cùng. Cu c s ng c a h luôn b chi ph i b i quá nhi u tại bi n. Nào c nh bão l t, h n hán, nào c nh gi c giã tr m c p, nào c nh y u đau b nh t t... Nhi u gia đình không đ c m ăn, áo m c, m đau không có thu c đ ch a mà v n ph i è c ra đóng bao nhiêu th thu cho quan. Anh đau lòng vì nh ng c nh đó l m ch !

Vì th anh nghĩ mình giúp cho đ i đ c gì thì c giúp. Bây gi hai em đã tr ng thành, anh s giao nhà c a l i cho hai em cai qu n. Sau đó, anh s s ng theo chí bình sinh c a mình. Trong

các b> môn h> c hành b> y lâu, anh th> y mình s> đ> c nh> t là môn "d> c". Anh s> lên núi hái thu> c, s> ngao du đó đây, đ> n đâu s> giúp đ> i đ> n đ> y. T> i m> t ngày nào đó g> i m> i chân ch> n, anh s> tìm m> t g> c cây hay m> t hang h> c làm n> i an nh>. Anh s> r> t vui khi thân xác mình đ> c làm quà cho chim, cho ki> n ho> c b> t c> con thú nào. V> y, hai em hãy chu> n b> tinh th> n, dùng c> a c> i cha m> đ> l> i t> kinh doanh mà s> ng. Còn anh, vào mùa xuân t> i anh s> lên đ> c ng!

Tr>ng L>ng nghe Tr>ng Gi> c nói nh> th> thì th> a:

- Th> a anh c>, không ng> chúng em l> i có m> t ng> i anh không nh> ng đa tài l> i còn có m> t tâm h> n thanh cao trong sáng nh> v> y! Anh đã nuôi tâm chí > y n> nào anh không điều đ> t cho em theo v> i!

Tr>ng L>ng l> i quay sang Tr>ng B> o:

- Thôi, th> này nhé, anh hai hãy > l> i gi> l> y gia tài, lo vi> c th> ph> ng t> tiên, còn em s> theo h> u h> anh c>. Gi> a ch> n núi r> ng đ> anh c> lang thang l> i th> i m> t mình cũng b> t ti> n l> m!

Tr>ng B> o nói:

- Anh c> và em ba đã có tâm chí gi> t> công danh phú quý > y n> nào l> i đ> B> o m> t mình h> p l> n gi> a cu> c đ> i bon chen này! Thôi thì chúng ta hãy giao đ> t h> ng h> a l> i cho thúc ph> lo, chúng ta s> t> ng luôn thúc ph> ngôi nhà, còn bao nhiêu c> a c> i hãy đem bán phát cho dân nghèo r> i cùng nhau lên r> ng hái thu> c cho có th> y có chung!

Tr>ng Gi> c nói:

- Tr> c khi quy> t đ> nh, các em ph> i suy nghĩ cho k> ! Li> u các em có ch> c ch> u n> i c> nh màn s> ng chi> u c> không? Li> u có th> l> y rau r> ng trái cây lột lòng qua t> ng b> a không? Khi đã tính chuy> n c> a nhà r> i thì có h> i cũng không k> p đó!

Hai ng> i em đ> ng lo> t nói:

- Chúng em nh> t quy> t theo anh c> đi hái thu> c đ> giúp đ> i, khi không còn làm gì đ> c n> a, chúng em cũng nguy> n đem thân làm quà cho chim thú nh> anh c> v> y!

Th> r> i ba anh em thanh toán nhà c> a, gia s> n đ> l> u l> c giang h> ...

Ngày kia, trong khi Tr>ng Gi> c đang hái thu> c b> ng g> p m> t ông lão m> t đ> nh> hài đ> ng, m> t xanh nh> n> c bi> c, tay ch> ng g> y lê. Ông lão nói v> i Tr>ng Gi> c:

- Ta là Nam Hoa Lão Tiên đây! Lâu nay ta v> n mong g> p đ> c m> t ng> i có tâm chí và tài đ> c nh> con đ> > y thác m> t vi> c tr> ng đ> i. Ta có ba quy> n thiên th> g> i là "Thái bình y> u thu> t" làm quà cho con đây. Con ph> i h> c cho k> r> i c> theo đó mà tuyên hóa, ph> c> u th> nhân. Nh> ng con ph> i nh> m> t đi> u, trong khi hành đ> o, n> u con đ> lòng tham tr> i đ> y mà hành đ> ng ng> c l> i tâm chí bán đ> u t> t là con t> h> i l> y thân đ> y!

Tr>ng Gi> c m> ng r> l> y t> Nam Hoa Lão Tiên mà nh> n sách.

T> đó ngoài nh> ng lúc hái thu> c, Tr>ng Gi> c dùng h> t thì gi> vào vi> c nghi> n ng> m ba cu> n thiên th>. Ch> ng bao lâu sau Tr>ng Gi> c đã th> u tri> t đ> c nh> ng đi> u đã h> c trong sách. Tr>ng Gi> c bèn l> y hi> u là Thái Bình đ> o nhân và b> t đ> u hành đ> o.

Bây giờ đang lúc hân hán, Thái Bình địch nhân làm phép cầu mưa quä nhiên có mưa ngay. Tiếp đó, mưa tä vùng kia mùa màng bội côn trùng phá hại, Thái Bình địch nhân làm phép xua đuổi, quä nhiên côn trùng hết phá. Lại gặp mưa tä mưa phá có bệnh dịch, Thái Bình địch nhân cho thuä cầu thì bệnh hết phát triển. Dân chúng thấy vậy bèn tôn gọi ngài là Địch Nhân Lãoäng sư. Dân dän đâu người ta cũng tin tưởng, sùng bái ngài.

Thấy đức näc räng mệnh mỏng mà nơi nào cũng có cơn đau yêu đối khä, Thái Bình địch nhân bèn đem sách truyän dạy cho hai người em và một số đệ tử cùng lo việc hành đạo. Số đệ tử ngày một tăng, tiếng lành của ngài mỗi ngày một lan räng. Chẳng bao lâu trên đất näc Trung Hoa không nơi nào người ta không nghe đến danh Thái Bình địch nhân hoặc Địch Nhân Lãoäng sư.

Tuy thế, Thái Bình địch nhân vẫn chưa được vui. Trong số đệ tử đồng đạo, kẻ có hai người em của ngài, ngài vẫn chưa tìm được một người có đức tâm thäc truyän thọ nhäng bí quyết cần thiết mà khäi lo sợ về sau...

Lúc bấy giờ, Thái Bình địch nhân đến đâu là đem sự yên vui đến đấy. Ngài làm phép cho cơn mưa ngừng, không phân biệt quan lợi hay hại dân nên các chính quyền địa phương cũng chẳng gây trở ngại cho ngài. Dân chúng quá yêu mến ngài nên khi biết ngài đến đâu họ kéo nhau ra đón dạy dỗ người chiêm ngưỡng, đệ tử vái lạy, đệ tử dâng lên ngài nhäng lời chúc tốt đẹp nhất. Muốn cho dân chúng được vui lòng, Thái Bình địch nhân đã luôn tỏ ra xuä xòa vui vẻ trước sự chiêm bái, chúc tụng của họ.

Còn nơi này bất chấp nơi khác, cơn bão chào đón Thái Bình địch nhân mỗi ngày một thêm long trọng. Trước kia địch nhân tự mình leo núi để hái thuốc, nay có hàng ngàn đệ tử tình nguyện đi hái thay cho ngài. Trước kia địch nhân hay đi bộ, đệ tử đưa trên, nay dân chúng tự nguyện đem võng räc ngài, đem läng che cho ngài. Trước kia mỗi khi mưa tä mưa, địch nhân tìm một chỗ thuän tiện nằm xuống kê đầu lên một hòn đá là xong, giờ đây địch nhân nghỉ chỗ nào lập tức có bao nhiêu người đem gối đem màn täi che lót chỗ nằm. Ngài kêu khát lập tức có người dâng một ống, dâng sữa, dâng sâm, ngài kêu nóng nước lập tức có người dâng häu quät. Lúc nào cũng có người sẵn sàng gối läng, nän bóp bóp tay cho ngài. Thậm chí còn có người âu yếm hôn lên bàn chân, hôn lên cổ đầu gối của ngài... Một lần đệ tử của ngài là Trình Việt Chí hỏi ngài:

- Bäm sư phụ, người có tâm chí hành đạo cầu đạo cũng chẳng khác kẻ tu hành, thế mà lại nhận sự chiêm bái, sự phäc dịch của dân chúng quá nhiều có biết đến đức không?

Thái Bình địch nhân cười:

- Tâm lý của dân chúng là muốn làm cho ta vui và cũng muốn làm cho ta biết đến họ. Nếu ta tự chối sự chiêm bái, sự cung phäng, sự phäc dịch của họ, họ có thể cho rằng ta không thọäng họ, không đoái nghĩ đến họ, họ sợ tội thân. Vì vậy, ta cần nhận sự chiêm bái, sự phäc dịch

có a họ để họ vui lòng. Làm cho người khác vui lòng sao mà tôi để để?

Thái Bình Đao nhân không người nói có a ngài đã bắt mất sự để tôi hiểu không chính xác, mất sự tôi khai thác tôi để người a. Nhân danh để tôi có a Đao nhân, hiểu và đã thản nhiên nhìn lý sự phức tạp, cung phụng có a nhân không cùng mà ngài không mất chút người người. Nhân hành vi có tính cách phức tạp, cung phụng lý, bạn để u thế cũng khó coi thế, nhân lâu đến rồi cũng quen mất.

Như vậy tin có a Thái Bình Đao nhân, nhân để tôi có a ngài, nhất là hai người em Trng B và Trng L cũng rất để dân chúng trng vng. Khi thay mất Đao nhân đến nơi này nơi khác để hành để, để dân chúng cung phụng, phức tạp mới thế, các vị cũng đến thăm ghi. Mất hôm Trng L nói với Trng B:

- Tôi khi xuất gia hành để, anh em ta tuy bắt tài, may như phức tạp có a anh che chở, cũng để dễ thân, để quyn chúng trng vng, đến đâu cũng kẻ để vòng lng, họ để để có n thế a! Nói tôi không nghe lời miêng, nếu mất mai anh có qui tiên rồi, hiểu chúng ta có còn để quyn chúng tôn sùng n a không? Khi đó, chúng ta không nhà không có a, không v không con, hiểu tôi để lại sự như thế nào?

Trng B nói:

- Đó cũng chính là để u anh lo nghĩ bao lâu nay. Hiểu gì anh có đến đâu thiên họ cũng tiếp đón long trng họ n có vua chúa, chúng ta đến đâu cũng để tiếp đón họ n có sự gì nhà vua. Ôi, vinh quang thay! Huy hoàng thay! Nhân làm sao gì niềm vinh quang, v huy hoàng đó mãi để? Nghĩ nát não có anh mới nghĩ ra để có hai con để để để hành để vì để lại có a chính mình, xin nói để em ba nghe thế nhé:

Thế thế: Muốn người xanh thì gọt phải vng. Muốn gọt vng thì phải có n n ch, móng dày, phải không em ba? Anh có v n là người xu xòa bình dân, dân chúng ai muốn tiếp xúc cũng để. Khi họ g n để có anh có, họ có thế để coi là đã ngang hàng với chúng ta, đó là để u không hay.

Chúng ta phải làm sao để o mất vng hào quang chung quanh anh có để tăng sự tôn vinh có a người, để thế, ngăn cách đám bình dân không cho họ đến gần người. Chúng ta phải quan trọng hóa v n để, phải để ra phép để nghi nghiêm rồi để kích thích thêm lòng sùng kính để và Thái Bình Đao nhân trong dân chúng. Dân chúng càng sùng kính Thái Bình Đao nhân thì họ càng không thế coi thế chúng ta để. Đó là kế hoạch gọt càng vng người càng xanh, giống anh có rồi gọt mạnh họ nào chúng ta v n còn dùng để có cái “bài v” có a người để mê họ dân chúng. Đó là để có để u để chúng ta khi bắt lo bắt trong lòng dân chúng v y.

Thế công: Hiểu nay lòng dân đã hiểu vng và chúng ta rất hiểu, chúng ta có thế làm để sự: tranh thiên họ với nhà Hán...

Nghe tôi đây Trng L họ ng họ để để bắt để:

- Tôi, sao anh hai nghĩ đến chuyện bắt thế người y? Chúng tôi anh có là người để o cao để trng họ tôi cho để chúng ta làm việc y sao?

Trng B o nói:

- Em hãy bình tĩnh nghe anh nói tiếp, anh sẽ có cách khi n cho anh c phải ch u hành đng theo ý mình. Trng c h t là chúng ta tiếp t đ c võ, khai thác lòng sùng kính, cung phng c a dân chúng đ i v i anh c . đ i có bi t bao nhiêu là s đ i thay bi t ng ! Có nhi u ng i t nghĩ mình r t ghét ch danh, ch i, nhng khi hai ch đó vng vào mình r i thì i g không ra.

Càng đ c sùng kính, cung phng, lâu ngày anh c s càng ghi n cái c nh hng th khoái l c tinh th n đó. Khi đã ghi n m t cái gì thì chng ai d dàng b đ c cái đó. Trong khi y, bên ngoài chúng ta phải t n đng khai thác cái uy tín c a anh c , c rao gi ng càng xa r ng càng t t. T t nhiên vì c này th nào cũng đ n tai tri u đình. Th h i có v thiên t nào ch u đ th n dân c a mình tôn sùng m t ng i khác ngoài chính b n thân ngài đâu? Thiên t s cho quân đ i đi đánh đ p đ tri t tr h u h an. Trng c th m h a đó li u anh c có ch u ng i yên đ nh n hình ph t không? Th là c h i qu t kh i đã đ n v i chúng ta. V i tài năng c a anh c , v i s trung thành c a chúng đ t , v i lòng dân đã tin ph c thu n theo, trong ba ph n quy t đ nh s thành b i chúng ta đã chi m h t hai, v y chúng ta còn s gì? Thành thì chúng ta hng vinh hoa phú quý mãi mãi, b i thì chúng ta rút vào r ng làm gi c c cũng sung sng m t đ i v y!

Trng Lng nghe xong mng r nói:

- Anh hai th t đã vén đ c cái màn mây trong m t em. Chúng ta phải b t tay th c hi n k ho ch đó ngay! N u áp đng đ c c hai phng pháp càng t t!

Th là trong lúc Thái Bình địch nhân an nhàn chan hòa ni m vui cùng dân chúng, Trng B o, Trng Lng và nhng tay chân thân tín t ch c chúng đ t trong n c thành 36 phng (khu v c), m i phng kho ng 5, 7 ngàn ng i, có phng đông đ n c v n ng i, m i đ t đ u b t m t cái khăn vàng tr c trán. M i phng i đ t m t viên c -soái cai qu n. H phao ngôn trong dân chúng: "Năm Giáp Tí thiên h đ i cát, tr i xanh đã ch t, tr i vàng nên đng", i ng m cho ch c vàng đ chu n b cu c kh i nghĩa. H cũng truy n cho dân chúng kh p n i treo danh v "Đ i Hi n lng s Trng Gi c" trong nhà đ th kính...

Vì mu n đ m đ t và dân chúng đ c vui lòng, Thái Bình địch nhân không n t ch i s cung phng, ph c d ch c a h . Ngài không ng r ng đ m đ t chuyên cung phng, ph c d ch đó đã vô tình bi n thành m t vòng đai che ch n t m m t c a ngài, khi n ngài không còn nhìn đ c bên ngoài m t cách toàn di n n a. Trong khi đó, b n Trng B o, Trng Lng và nhng tay chân thân tín c kín đáo ti n hành m u đ .

Mãi đ n lúc tri u đình nhà Hán báo đng gi c n i, Thái Bình địch nhân m i rõ c s . Lúc y th l c Khăn Vàng đang lên nh di u g p gió. Đã l l ng c p, d u rút lui cũng không th thoát kh i t i b l t da bêu đ u, ngài ch còn m t con đng: ti n t i.

Thái là Thái Bình địch nhân bèn tập xưng Thiên Công tướng quân, cầm đầu cuộc khởi nghĩa. Ngài phong Tráng Bá làm Địch Công tướng quân, Tráng Láng làm Nhân Công tướng quân, đem lo tới kéo cả chung lại quân triều đình. Thiên hoàng cũng làm phẫn con số lên tới 50 vạn người. Nghĩa quân đầu xoa tóc, chít khăn vàng trên trán nên người ta gọi giặc này là giặc "Khăn Vàng".

Quân Khăn Vàng tập ra trận công nhieu trận thành, phá hủy, làm cho triều đình mất phen kinh hoàng. Thái hoàng vì là lúc công ông ô hợp không được huấn luyện nên càng, thì u khổ luot nên rút cả quân Khăn Vàng bỏ quân triều đình đánh tan rã nhanh chóng. Tráng Bá, Tráng Láng và nhieu tướng lĩnh cả hai bên bị giết. Sau cùng thì Thiên Công tướng quân bỏ quân triều đình bao vây Quáng Tôn. Trong lúc bối rối, ngài sợ hãi lại Nam Hoa lão tiên dặn "nếu con hành động ngược lại tâm chí ban đầu là tập hợp lợi thân đây", bèn than:

-Ta vốn không ham công danh phú quý, đã cầm đầu nó để tìm đường giải thoát. Ta đã giúp được ông tôn số trao trả ông bạn, đã có cả hai dùng tài đức để cứu vớt quần sinh. Không ngờ trên bước đường hành động ta lại vô tình để bọn đồ đệ tham si ru ngủ, lại để đến nỗi thân bị danh lợi! Ta đã phẫn lại dấy cả tôn số, thật là bao nhiêu công đức trước sau đầu đổ xuống biển! Ta bỏ đi xa xuống đất a ngốc cũng vậy!

Mấy ngày sau thì Thiên Công tướng quân lâm bệnh mà mất. Dù sao, ngài vẫn thả được mãi mất phần nguy hiểm: cái xác ngài được quân lính triều đình đem ra cho cú, quá, kián, bán. Riêng cái đầu ngài thì bị bỏ cuối đất và triều đình hành tái.

Cuộc nổi dậy cả giặc Khăn Vàng tuy bị dập nhanh chóng nhưng như háng cả nó để lại rất lớn. Nhưng lúc vua Hán còn bé, họ hàng cai trị không còn duy trì được nữa. Các quý tộc nên minh ai náy tập tát tranh quyền đoạt lợi để giành quyền huynh đệ tướng tàn mà họ quá là nhà Đông Hán bị diệt, nước Tàu bị chia làm ba: Ngáy, Thác, Ngô.

Ồi, mất làm lúc nhá cả mất bớt thiên tài đây tập đầu tâm không ngờ lại là nguyên nhân gây ra cảnh máu sông xưng núi kéo dài ngót 65 năm, đáng sợ thay! Đó là mất cái gì ông nên cho người đi cùng soi vậy!

Đáng mất nhà tu